

og ikke kan være saa helt tilfredse med. Det er Forslaget om, at Staten fremdeles kun skal svare Halvdelen af Kommunerens Udgift. Det vil efter hele denne Ordning med visse faste Takster og et Skøn kunne føre til, ja, vil sikkert føre til, at for flere af vore Kommuner, særlig de mest fremskredne, dem, der har forvaltet Alderdomsunderstøttelsesloven med den største Humanitet og er kommet op paa de højeste Summer, vi dette Lovforslags Gennemførelse betyde et økonomisk Tab. Derom er der neppe nogen Tvivl, og dette er beklageligt, naar man ved, hvorledes Kommunerne er stillede finansielt. At Staten heller ikke er saa godt stillet, ved vi ogsaa, men der er dog den Forskel, at medens Staten er suveræn i Skattespørgsmaal, er Kommunerne det ikke. Vi havde fra socialdemokratisk Side ønsket, at Staten skulde yde et betydeligt højere Bidrag; vi havde haabet i hvert Fald paa 2 Trediedele, men vi erkender, hvad der staar i Motiverne, og hvad Indenrigsministeren fremhævede ved Forelæggelsen, Han havde ogsaa ønsket at gaa med til et højere Statsbidrag paa dette Lovforslag og i endnu højere Grad paa Invalideforslaget, hvor det højere Statsbidrag vilde være endnu bedre motiveret; men naar man ikke er gaaet længere, naar man her er blevet paa det bestaaendes Grund, skyldes det Statens finansielle Forhold for Tiden. Det er noget, vi maa bøje os for, om end med en Beklagelse og med Haab om, at Tiderne maa blive bedre; og saa snart de bliver bedre, maa vi, hvis dette Lovforslag nu gennemføres, naturligvis forbeholde os at stille Forslag paa dette Punkt.

Jeg tror i øvrigt efter den Tale, vi nu har hørt af det ærede Medlem, hvor han faktisk gaar med til selve Princippet i Lovforslaget, og efter den Debat, vi i et Par Dage har ført om Invalidere, at man meget vel paa Sagens nuværende Trin kan fatte sig kort, og jeg skal derfor ogsaa paa dette Stadium indskrænke mine Ord til dem, jeg her har fremført, og slutte med paa den socialdemokratiske Gruppens Vegne at anbefale Lovforslaget, som det nu foreligger, og med al Forhandlingsvillighed over for Enkeltheder, til alvorlig Overvejelse og til den hurtigst mulige Gennemførelse. For os er denne Sag i høj Grad magtpaaliggende, det er en Hovedsag i det hele, at disse to Forslag om Invalidere og Aldersrente fremmes nu, for nu er Tiden dertil. Nu er der den aller alvorligste Trang dertil, og vi vilde finde det uforsvarligt, om blot et

halvt eller et helt Aar gik hen, inden vi fik dem gennemført.

Dertil kommer saa det Hensyn, som blev fremhævet ved Forelæggelsen, og som jeg ogsaa slog paa i Gaar, nemlig Hensynet til Sønderjyderne. De kommer fra en social Lovgivning paa dette Omraade, som, hvad andet man end vil mene om den, i alt Fald er rationel, medens vi slet ingen Invalide-rentelovgivning har og har en ret ufyldstgørende Alderslovgivning. Gennemfører vi disse to Lovforslag saa hurtigt som muligt, saa tror jeg, at vi tør sige baade til os selv og til andre, at vi har en social Lovgivning, der, selv om den ikke er saa rationel som den tyske, og selv om den bevæger sig efter helt andre Linier, dog staar fuldt ud Maal med den tyske, saa at Sønderjyderne ikke vil lide noget Tab ved at komme til os fra deres Lovgivning, saaledes som det paastaas fra altysk agitatorisk Side, men fuldt vel vil kunne være fornøjede med de Kaar, vi da kan byde dem. Men det er rigtignok ogsaa under det Vilkaar, at det Led, som vi hidtil har manglet i vor sociale Lovgivning, bliver føjet ind i den, og at der samtidig bliver foretaget de absolut nødvendige Forandringer i vor Lovgivning, og at det gøres paa den Maade, at vi vender tilbage til det Berg-Hørup'ske Princip.

Der er noget historisk heri. Det er lidt af et historisk Øjeblik, at der nu efter 30 Aars Forløb synes at aabne sig Udsigt til, at det store Flertal i denne Sal kan samle sig om de Berg-Hørup'ske Principper, som ogsaa vi stod samlede omkring for 30 Aarsiden. Man har saa tidt bebrejdet os, at vi den Gang ikke stemte for Alderdomsunderstøttelsesloven. Vi har saa tidt svaret sammen med mange Venstremænd, sammen med f. Eks. det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), at naar vi ikke stemte for den moderate Alderdomsunderstøttelseslov den Gang, saa var det, fordi vi stemte for en bedre. Det er det samme, det ærede Medlem fra Ringkøbing har svaret ved ethvert Vælgermøde, hvor det Spørgsmaal har været fremme; det har ogsaa været vort Svar, og jeg tror, at hvor megen Kritik man end har kastet imod os fra moderat Side, fordi vi den Gang knyttede os saa stærkt til det Berg-Hørup'ske Princip, som var Socialdemokratiets gamle Princip, saa har Udviklingen nu fuldt ud vist, hvad det betød. De 30 Aars Udvikling har vist, at det var rigtigt. Nu vender vi tilbage dertil. Nu staar vi foran det historiske Øjeblik, da der er al Grund til at tro, at det store Flertal i denne Sal vil slutte sig til disse